

Bilag.

Udvalgets spørgsmål til ministeren for offentlige arbejder og dennes svar herpå.

Spørgsmål 1.

Kan DEMKO's udgifter finansieres efter et system, der friholder industrien for en merudgift (i lovforslagets bemærkninger opgjort til 1/20 øre pr. kWh)?

Spørgsmål 2.

Kan industrien friholdes for bidrag til DEMKO? Jfr. fremsættelsestalen side 2, spalte 2, 2. afsnit.

Svar:

Lovforslaget går alene ud på, at underskuddet på elektricitetsrådets og DEMKO's driftsbudgetter skal betales af producenter og importører af elektricitet, og der tages ikke stilling til, hvorledes el-selskaberne skal skaffe sig dækning hos deres kunder. Det er imidlertid ministeriets indtryk, at el-selskaberne vil kunne gennemføre et opkrævningssystem, hvorefter det bidrag som selskabet skal betale til DEMKO alene fordeles på boliginstallationer, således at industriens el-forbrug friholdes. Som anført i besvarelsen af spørgsmål 3 vil dette kun i ringe grad påvirke elprisen for de almindelige forbrugere.

Fra ministeriet for offentlige arbejders side er man i og for sig sympatisk stemt over for en sådan friholdelse af industriens elforbrug i betragtning af, at industriens maskiner i almindelighed ikke er undergivet DEMKO's kontrol. Forholdet er imidlertid, at der ikke fra regeringens side kan træffes nogen bestemmelse i så henseende, idet det efter elforsyningsloven er helt overladt til elprisudvalget at tage stilling til de priser og eventuelle prisdifferentieringer som el-

værkerne vil anvende. Hvis elprisudvalget er enig i, at industrien bør friholdes, har udvalget beføjelser til at forlange tariffere differentieret under hensyn hertil. Klager over elprisudvalgets afgørelser kan kun behandles af monopolankenævnet og domstolene. Hvis man fra regeringens side skulle sikre en friholdelse af industrien fra at deltage i elværkernes bidrag til DEMKO, ville det kræve en ændring af elforsyningsloven, og dette vil formentlig næppe kunne komme på tale på nuværende tidspunkt.

Spørgsmål 3.

Hvorledes finansieres tilsvarende kontrolordninger inden for de øvrige EF-lande?

Svar:

Indledningsvis bemærkes, at EF-direktivet om lavspændingsmateriel ikke foreskriver nogen harmonisering af kontrolforanstaltningerne, men alene af konstruktions- og prøvningsbestemmelserne.

De øvrige EF-lande har ikke kontrolordninger, der svarer hverken til den nu gældende danske ordning eller til den foreslåede nye ordning. Kontrolfunktionen består i de andre lande i en stikprøvekontrol af det materiel, der findes på markedet. Denne kontrol udføres ved det offentliges foranstaltning, og udgifterne afholdes over de statslige budgetter. Hvis materiel, der udtages ved stikprøvekontrollen, skal yderligere undersøges, indleveres det til afprøvning på et af staten anerkendt laboratorium, der i reglen vil være et privat eller halv-offentligt foretagende. Sådanne prøvninger bekostes af staten.